

Open kerk

Kerken sluiten, dag en nacht, door de week en in het weekend is geen kerk-zijn maar mensen afsluiten van God, tot wie zij in barre nood en angst hun toevlucht willen nemen als hun bestaansgrond wankelt zoals bij deze “retro- crisis “.

Juist nu moeten kerken “open“ zijn in het weekend, zoals steeds. Deze openbare ruimte, open voor mensen, die even willen binnenkomen voor gebed: om geruststelling, om genezing, om troost. Om te overwegen hoe een nieuwe wereld er uit moet zien.

Een kerk, de parochiekerk met geopende deuren, waar kaarslicht brandt, misschien zelfs gewijde muziek in de gewelven hangt. Hier en daar zit een ander op veilige afstand, virusvrij en elk half uur is er een ander de hele dag door.

Dat zijn de “vrijwilligers“ die beurtelings elkaar aflossen zoals vroeger in het 40-uren-gebed: om te mediteren of om het rozenkransgebed te bidden, om hun voorbeden en voornemens te verwoorden, even uit onmacht te knielen voor de Almachtige.

Van die vrijwillige gelovigen zijn er genoeg in allerlei soorten en leeftijdsgroepen. Ook religieuzen en priesters kunnen nu laten zien dat zij van origine pastorale vrijwilligers zijn die zich aan de mensheid wijden omdat zij voor God kozen...

Threes van Dijck
Jan Peijnenburg

Open brief

Eindhoven 25 - 4 - '20

Beste bisschop,

Opnieuw benaderen we u, terwijl we dachten meer dan genoeg aandacht van u gevraagd te hebben door voorgaande berichten. U hebt (heel wat) meer aan uw hoofd!

Toch moeten wij juist u nu in kennis stellen van bijgaand bericht omdat het ook u ten zeerste betreft.

Een vraag vooraf: wilt u nu eerst die tekst lezen, omdat hetgeen we nu schrijven daarop betrekking heeft?

*****

Misschien slaakt u nu een diepe zucht en vraagt u zich af: wat moet ik hiermee? Mogelijk is dat ook niet nodig en gaat het zijn eigen weg via onze website. Belangrijk is het dat u het weet.

Ook wij zelf kunnen hierbij allerlei bedenkingen plaatsen. Vooraf is echter ook niet te weten wat hieruit kan voortkomen. Niemand wist dat de graven in de catacomben onze altaren zouden worden - en schuilkerken kathedralen. En de Geest kan zelfs ons aandoen...

Dit hoeft niet collectief te gebeuren. Het kan ergens plaatsvinden, door een groep mensen zomaar. Door een voorganger bijvoorbeeld.

Het hoeft niet als afdoende beschouwd te worden dat (ook via de KRO) tal van goede initiatieven het licht zien. Maar dat is 'liturgie'. Ons gaat het nu om persoonlijke beleving van mensen temidden van de geestelijke chaos waarin zij leven. En wie niet? In de diepte schuilt immers een ongekend groot 'Godsprobleem'. En wat zegt de Kerk daarvan? Wie spreekt van een 'lijdende God'? En over het verdorren van de 'sensus religiosus' binnen een vermaterialiseerde wereld?

Maar goed, ons kan het niet loslaten en daarom spreken wij, denken we verder en bidden wij. Wie weet ontstaat er naast een 'vierende' Kerk een 'biddende' Kerk.

We hopen u niet te verontrusten. Eerder te ondersteunen.

U alle goeds wensend en met hartelijke groet,

Threes van Dijk   Jan Peijnenburg